

Dost mě vyděsil název desky **Metamorfózy** ve spojení s tak přírodním názvem skupiny, jako je **Ořešák**. Skupina se jmenuje poměrně

originálně a desku si pojmenuje frázovitým slovem, pod které umělci obvykle skrývají dílo typu "pejsk s kočičkou vařili dort". Neboli umělec neví čím je a co umí a chce předvést, že je všech a umí vše. Mé obavy nerozptýlil ani pohled na booklet, kde naprostým většinovým autorem písní je David Maroš, jen dvě jsou lidové a jedna od V. Krybuse, dva texty pak od E. Háblové.

Nakonec ale výsledek je lepší, než se jeví zkoumáním papírových podkladů. Úvodní *Na vršku stojí kostelíček*

imituje s citem lidovou skladbu, příznivce folklóru nepobouří a řekne si "Ten Maroš ale umí odposlouchávat". Styl se změní s následující titulní skladbou. Více než obsah ale budete vnímat výslovnost zpěvačky. Bohužel se ale ani nepotvrdila oprávněnost slova "metamorfóza". Český ekvivalent by byl přirozenější (ale zas by se nerýmoval, chápu). Možná si mohly E. Háblová a E. Randusová ve zpěvu prohodit skladby č. 2 a 3. Druhá jmenovaná vcelku přesně dokresluje atmosféru skladby

Pod hvězdným nebem

a rovnocenného partnera jí dělají housle, hrající hlavní motiv písně. V další skladbě ale už jen tak neurčitě těkají, zato písnička se trochu neočekávaně rozjíždí -

Týden co týden

je odlehčovací skladba alba. Dobrý dojem zkaží následující

Největší loď

- kýčovitost a cajdavost dokresluje ještě nejedna flétna v instrumentaci a text včetně zpěvu je teskně bolestínský. Nejslabší skladba alba, takový kříženec skladeb

Nechte mě plout

a

Sluneční loď

. No, a nakonec ještě šplouchání vody v umyvadle, aby nebylo pochyb o čem to je a jak to dopadlo. No, odplul do dálav, samozřejmě.

Dva havrani

jsou roztomilá pseudolidová říkanka, trochu mířící i k otrlejšímu dětem. Zajímavá je myšlenka "všichni ptáci stěhovaví lidem vidí do duší" a v instrumentaci klarinet. A nezpomaluje se ani ve skladbě

Barevné tóny

. Tuhle písničku jsem si vybral do playlistu pořadu Folkmenu (společně s trochu bizarní titulní a se

Slunečním koněm

) a přiznám se, že tahle písnička představuje celé album v trochu lepší podobě, než jaké skutečně je. Ale pokud si posluchač album na základě této písně pořídí, nebude zklamán, jen prostě konstatuje to, co je v titulku článku. Na tomto místě jest také vhodné přičinit poznámku o dramaturgii desky - zde je totiž již patrné, že i nad ní se skupina zamýšlela a že si byla vědoma jak silných, tak slabých písní i toho, jak mají být řazeny. Následující

Pařezy

to koneckonců dokazují - naivní až naivistická, druhá nejhorší skladba desky. Jen to, že mám přehrávač daleko od kompu mě donutilo si ji doposlechnout do konce. Bohužel Honza Trhlík je násobně lepší hráč na flétny a klarinety než zpěvák - opět to posluchače nutí spíš sledovat, nezajímá-li se přeci jen někdy.

Sluneční kůň

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 12 Květen 2013 20:16

je opět úlitba spíše dospívajícím dětem, ale při vědomí dramaturgie desky je zcela na místě její zařazení. Což nesnižuje obludnost textového klišé "dobří lidé navzájem se poznají".

Zamračená slunečnice

je zajímavý název, dramaturgicky pak ostrý střih - někde zde si při poslechu alba posluchač uvědomí, co druhů ořechů lze asi na jeden ořešák s úspěchem naroubovat.

Svatební slib

je norská lidová píseň a Ořešák se jí zřejmě snaží naznačit, odkud lze ještě čerpat folklórní inspiraci, aby to nebylo tak oprdění jako od Keltů, Skotů a Irů. Všechny rysy severského naturelu to má. Jen aby Ořešák nepředběhla Asonance.

Píseň pro Lucii

obsadí třetí místo na stupních hendikepovaných písní pro svou těžkou popisnost. Že na ořešáku dovedou růst i ořechy popisnosti a prvoplánovitosti by možná nebylo nutné ukazovat tak okatě.

Čtyřspřeží

pak opravdu pádí, hodno svého názvu a projasňuje atmosféru trochu pochmurnou po dvou předchozích písních. Opět se odkazuje k přírodě a lidovým moudrostem, opět ale vcelku vkusně a nenápadně. Kdovíproč jsou poslední dvě písně alba uvedeny jako bonus - posluchač to nepozná, zapadají do konceptu a kontextu alba naprosto organicky. Irská lidová

Modré dálky

bohužel ve srovnání s norskou lidovou navíc jasně prohrává - těch apoštolů a věrozhvěstů irské muziky tu máme přeci jenom už tolik, že nic už tam odtud nepřekvapí (a neosloví). Závěrečné

Darované talismany

se šroubovaným názvem blíží titulu desky, text ve šroubovanosti nezůstává pozadu. Škoda, že už jsem stupně poražených obsadil trojicí předchozích písní (ale čtyři z patnácti není špatný výsledek). Ale pokud bychom na to pohlédli jako na pokus o zhudebnění umělé české pohádky, pak budiž.

V jedné nedávné recenzi jsem napsal: "10 sec. z každé skladby nebo první tři celé a desku znáte komplet." - tak v případě Ořešáku to neplatí. Touto metodou byste o některé oříšky přišli, jakkoliv netvrdím, že vám všechny budou chutnat. Na body se opět mrkněte ještě do hodnocení roku 2012. {desky 1197}